

Tak jaká taky jiná, než volná, že jo, když je to neděle?

Neděle je zpravidla volná. Nicméně, nicméně, tahle neděle byla pro nás s Rumíčkem úúúplně volná až nejvolnější. Páč Brtník jel na tu chalupu a vzal si Tali s sebou. Takže mě měl Zrzínek jen a jen pro sebe. A stihli jsme toho spolu hoooodně moc.

Úplně nejdřív rádný ranní vižlí přivítání, kdy jsem dostala všechny tři plyšobalonky a pak se hnedle utíkalo ven. Přímo pod schodama k nám přitancovala mladá fenka bišonka - hotovej načechranej obláček. Příšerně radostnej obláček ☺ . Hopíkala nadšeně sem a tam, kukadla jak talíře, neředěná radost ze života. Člověk se musel smát. Rumouš byl okouzlen.

Je teda teď obecně okouzlen, neb se nám to v okolí rozháralo. Nicméně byl stejně radosten jako ten bílej chumel. Obešli jsme to koukolem, potkali ještě pár psích kámošů a proběhlo něco jako velká podpisová akce. Neb za posledním panelákem někdo z balkonu vyhodil vánoční sosnu a nechal ji tam, dobytek. Teď ovšem přišla velmi vhod Rumouškovi. Jak jí zahlídnul, nařítíl se tam a - já to počítala - 7x!!!! ji počůral ☺ ☺ . Pak ke mě přiběhl, šťastnej, jak to šééécko dobře vyřídil a šlo se dom. Měli jsme totiž před sebou spoooustu práce /krom flákání se :D/ . Museli jsme totiž hledat skořici, hledat plyšomyše, podávat hračky podle jména, přikrejvat se, vyrábět nudle domácí nudle a taky si trochu tvořit.

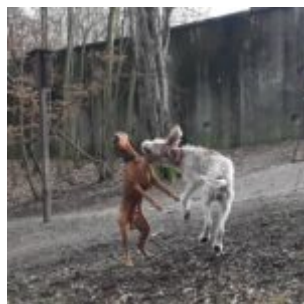
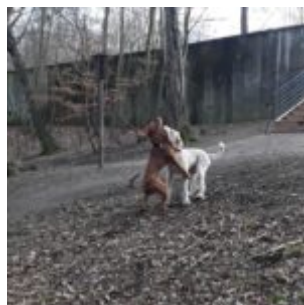
Tak jsem se do toho všeho zabrala, že jsem úplně zapomněla, že by bylo dobrý se taky třeba

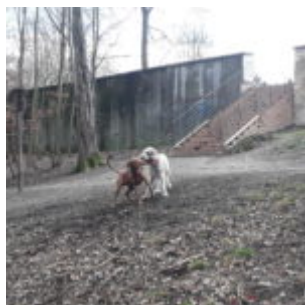
najíst ☐ a rovnou jsme pak vypadli ven. Měli jsme před sebou dlouhou cestu. Pěšmo jsme se vydali sídlákem na Filajku a od tam jsme měli namířeno na Bílou horu. Kdyby bylo na mě, svištíme to svižně, leč Rumouš měl spoustu práce s odepisováním, necháváním vzkazů a vyhodnocováním zanechaných zpráv. Chápu, všude to hárá, nesmí zůstat mimo.

Došli jsme na Filajku a až tam si vyžádal balonek. No, to se musí, to se musí, to bylo jasné. Tak jsme si tak cestou čutali a pak se k nám dořítilo takový malý-velký ščendo. Malý bylo věkem, velký vzrůstem. Nějakej kříženeček, roztomilej ftipnej. Mocinky moc se chtěl družít. A byl velmi dobře vychovaný, takže se družil velmi společensky. Rumíček teda dával ostentativně najevo, že za á - drobotina (no, nevím, jestli tohle označení se na tohodle mrňouse zrovna hodilo, když byli skorem stejně velcí ☐) , je otravnej hmyz a druhak, že nemá vůbec čas, páč je zaneprázdněnej balonkem. Chvilku blahosklonně postál, ale pak prej, ať už mladej de a nezdržuje starý mazáky ☐ ☐ .

Vydali jsme se takovou boční cestou nahoru směr Bílá hora. Asi tak v jedný třetině cesty koukám a..... to tady asi nerozryl traktor či pluh, tuhletu stráň. To budou prasátka. Vzhledem k tomu, že nikde nikdo, jsem doufala, že si dávaj dvacet někde v roští dost daleko od cesty a smažili jsme to čile vpřed. A vzhůru, neb cesta je tu celou dobu do kopce. Tak v půlce jsem zkusila, ešivá by si Rumíček nechtěl začuchat a vytáhla jsem pár oříšků. No.. nechtěl, na čuchání má teď zcela jiný témata ☐ . Tak jsem ho nepřemlouvala a šlo se dál. Prokličkovali jsme se mezi vilkama, přešli Karlovarku a seběhli dolů jednou z ulic, která vede do zadní části obory.

Pověštinou tady máme program tak jako vždycky podobný. Jdeme si, křížujeme prostor, čutáme si balonek, hledá se balonek, občas někoho potkáme, pesani se pozdraví, zablnou si a pak pokračujeme každý svým směrem. Tentokrát to bylo úplně jinak. Ledva jsme prošli dovnitř obory, měli jsme o zábavu a společnost postaráno na skoro celou dobu, co jsme tam byli. Páč jakmile jsme sešli schody, přidružila se k nám fenka italského spinone. Nebyla jsem si úplně jistá, protože naživo jsem ještě tu čest neměla a taky, jak jsem se pak dozvěděla, panička to vzala při trimování trochu víc z gruntu. A tak jsem se radši zeptala. Rumíček se neptal. Na nic a nikoho. Byl naprosto milou Pandorou, jak se fenka jmenovala, uchvácen. Velice, velice moc uchvácen. Tak moc, že jsem kolikrát tu jeho vášeň musela důrazně utlumit ☐ . Protože Pandorka sama se k tomu neměla a on si tím pádem myslel, že to může rozjet do plnejch ☐ No to teda se trochu mýlil. ☐ ☐ Nicméně hrátky, hrátky to byly mohutný:

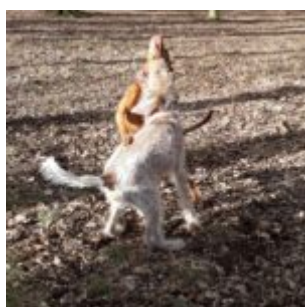

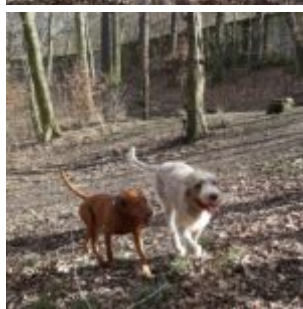
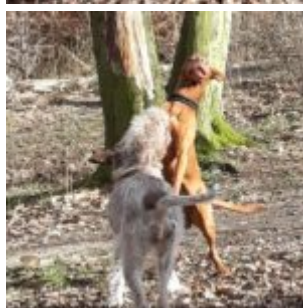
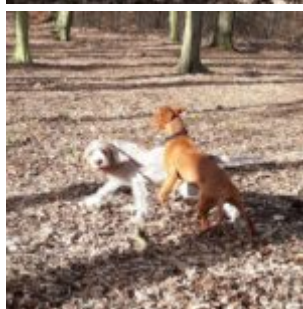
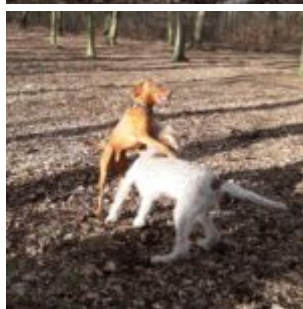

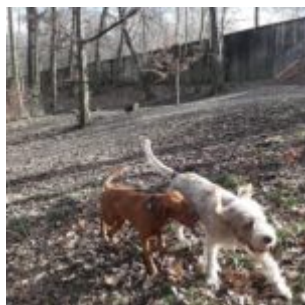
až z toho i po zadních chodil ☐ ☐

Řádili tam na tom plácku pod schodama fakt hodně dlouho a my si zatím mohli s páníčkama povídat. Vyptávala jsem se, jakou povahu tohle plemeno má a jaká je samotná Pandorka.

Na chvíli se k nám pak přidali další dva hafani a tím se řádění trochu uklidnilo, protože se šlo zdravit, zkoumat a pak jsme se rovnou už i dali do pohybu někam vpřed a dohodli jsme se, že pokud to druhý straně nevdá půjdeme pohromadě. A tak jsme pro tentokrát křížovali Hvězdu ve společnosti a bylo to moc fajn. Jen jsem občas musela teda krotit ty vižlí vášně ☹️. Je v tomle úplně stejnej jako Ešus. Ovladatelnej u háravky a když se mu nějaká fena ovšem zareje do osrdí (a teda nejen tam ☹️☹️ : D), tak je jak urvanej ze řetězu. Přes to, že fena nehárá. Nebo právě proto ☹️. Asi že tady nehrozí riziko. On je teda ovladatelnej i tak, ale musí ho právě člověk ovládat, páč jak se rozjede, tak pokud mu to fena sama nezarazí, tak juchajdááááá sem milovnííík vižlíí největčííí. Občas na mě teda zahlížel, že jsem jako pěkná nána, když mu ani zábavu nedopřeju ☹️☹️. Kdyby jen nekecal, zábavy měl přehršel a to po celou dobu, co jsme tou Hvězdou cárali. A krátce jsme tam rozhodně nebyli. Páníček od Pandory zmínil, jak byla fajn dovolená na lodi v Holandsku a tak jsem si vzala kontakt, protože, co kdybychom taky někdy tuhle dovču zvolili. Já o ní svýho času uvažovala, ale pak přišla Bubinka a já si se starým pejskem nelajsla vycestovat za hranice. A pak přišla Tali, že jo. Přemítám, jakěj by taková dovolená měla průběh s tímle pometlem ☹️.

Čoklidi si užili nejen lítáníčka, ale taky trochu toho koupáníčka. Páč v dolní části obory teče potůček a toho nejdřív využil Rumíček, který si tam šel jednak uhasit žízeň a poté zchladit vášeň - když se tam vyplesknul a ulehl do vody ☹️. Což naprosto dostalo páníčky od Pandory a vybízeli jí, ať si to taky vyzkouší ☹️. Ta se radši brodila nejdřív v bahýnku a pak si šla doplavat pro klacík do nádrže, která na potůčku je.

Když jsme pak vyšli nahoru k hlavním cestám, už jsem se musela rozloučit a pomalu se vracet, protože se blížil čas, kdy jsme se měli za oborou potkat s Brtníkem a Tali, který nás tu měli nabrat při návratu z chalupy a že si sjedeme do Unhoště na kávičku. V té době jsem si uvědomila, že jsem vlastně nejedla a mám příšernej hlad. Týý jofka, jak já se začla do tý

kafárny těšit. Na dortika! No enemže, že jo. Přišla SMS, že má Brtník zpoždění. Krom toho, že teda mi žaludek vřískal hlady, vzniknul nám tak s Rumouškem prostor pro další loncání oborou.

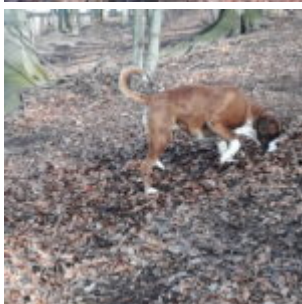
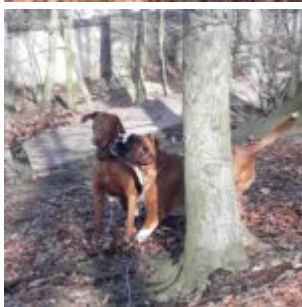
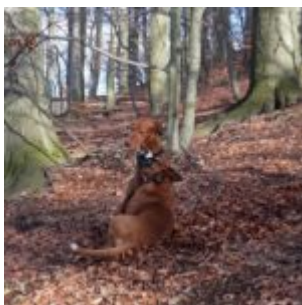
Zašli jsme za hlavní cesty a chvíli si tam u velkého pokáceného stromu hráli s balonkem. Rumíček vždycky s balonkem vyskočil na kmen, pustil mi ho dolů a já ho čutla do prostoru. Cirkusák jeden. A pak jsme se zase posunuli dál, došli jsme do stráně nad rybník.

Byl tu božský klid a hezký výhled.

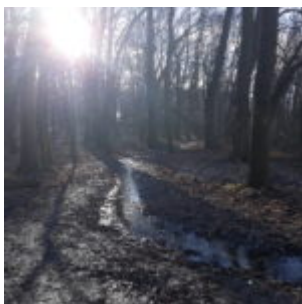
O kousek dál jsme se potkali se čtyřletou boxerkou a došlo na další vášnivou družbu. Rumouš se do role milovníka pro tendle den evidentně úplně položil ☐ .

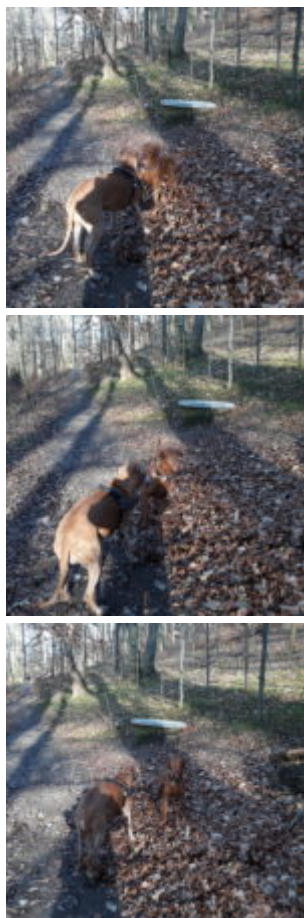

Nicméně, nebyla to až taková vášeň, jako s Pandorkou, takže to netrvalo tak dlouho a mohli jsme se vydat dál. Ono taky přeci jen ta boxerka nebyla vyloženě v takový kondici jako Pandora.

Sešli jsme strání dolů zpátky k potůčku a tam došlo na družbu poslední.

Dvanáctiletá fenka ridgebacka. Prý už si nehraje. ☐☐ Štajník, stejně jako Ešus, dokáže rozpohybovat i štokrdle, takže k radosti paničky se fenka rozehrála. Na fotkách to není partno, protože to už byl jen závěr, kdy si Rumíčka naopak rovnala, aby se nám mladík trochu brzdil ☐☐☐. Smály jsme se mu s paničkou od fenky obě. Mám vždycky takovej hezkej pocit, když Štajník takhle rozveselí nějakou psí seniorku a vnese jí veselost do života. Říkám si vždycky, že to musí bejt ale sakra pocit, když si babča může říct: “Ha, ešče po mě jedou a jaký mladoši!” Je moc hezký pozorovat, jak ožijou a radujou se. Je to jiný, než u mladý bláznivý fenky.

Koukla jsem na hodinky a říkala si, že už by se mi měl Brtník ozvat, ne? Tak jsem mu cinkla a dozvěděla se: “No, gde ste? My tady na vás už čekáme na louce za zdí.” Ahá? Že by mi taky dali ale, kakraholte, vědít? No Rumoušku, musíme šlápnout do pedálů a vysápat se do toho kopce co nejrychlejš. Což trochu hatilo to bláto, páč jeden krok dopředu a zároveň i do strany ☐. A navíc na úzký pěšině, kterou jsme dusali nahoru stojí pes jakoooo hovadooo.

Stojí a kouká. A nikde nikdo. Mno... tak se zastavíme Rumoušku, a sedneme si takhle stranou..... Pes stál a koukal. Pak se zničehož nic rozeběhnul plnou parou vpřed. Houkla jsem, což ho přibrzdilo. Když došel na naši úroveň, vyloupl se vzadu i jeho majitel. Krapet nevraživě si mě prohlížel. Asi se mu nelíbilo to houknutí, leč to má smůlu, když není u svého psa, já nemůžu věstit, že má někde majitele a nehodlám riskovat nějaký konflikt. Psi se normálně očichali a my pak vypálili s Rumouškem zase vpřed. No... vpřed... na tom blátě ☐ :D.

Když jsme se s jazykem na vestě (mým jazykem, Rumíček to měl na pohodu, páč má náhon na všechny čtyři a pohyboval se bahnem bez problémů), dostali nahoru zpátky ke schodům, kterými jsme přišli, uuuž tam čekali Brtník s Tali. Taaaa měla takovouuuu radoooooost že nás vidííííí! Jak roky, kdyby byli pryč.

No a mě zase vzhledem k mému urputnému hladu připadalo jako roky, než jsme se dostali do té kafárny. A s jakou chutí jsem do sebe vdechla ten višňovej dortik, to asi moc psát nemusím. Kávička, jako vždy, výborná a tak jsme se domů fšící vraceli nad míru spokojení. Páč jsme si taky fšící užili báječnou neděli.

Neděle,neděle by měla bejt každej den, ne? ☐